

Capitolul 11

»Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși; aceasta este porunca, pe care am primit-o de la Tatăl Meu.« Ioan 10, 17-18

Ultimele șapte cuvinte ale lui Hristos

Ca urmare a chinurilor trupești legate de crucificare, lui Hristos I-a venit probabil foarte greu să vorbească în ultimele Lui ore de pe cruce. Scriptura redă numai șapte cuvinte scurte ale Mântuitorului, pe care El le-a rostit fiind pe cruce. Fiecare din acestea lasă să se recunoască că Hristos a fost suveran în ceea ce făcea – chiar și în moartea Sa. Și fiecare din cuvintele Sale conține o bogăție de înțelesuri.

O rugămintă pentru iertare

În primul rând s-a rugat pentru iertarea celor care Îl chinuiau. Evanghelistul Luca relatează că aceste cuvinte au fost rostite la scurt timp după ce a fost atârnat pe crucea de pe Golgota și în timp ce soldați trăgeau la sorți pentru hainele Lui. El a rugat pe Dumnezeu pentru iertarea lor, folosind următoarele cuvinte: »Când au ajuns la locul, numit „Căpățâna”, L-au răstignit acolo, pe El și pe făcătorii de rele: unul la dreapta și altul la stânga. Isus zicea: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!”« (Luca 23, 33-34).

J. C. Ryle scrie: »Domnul nostru a rostit probabil aceste cuvinte în momentul când I se băteau cuiele, respectiv când crucea a fost ridicată. Vrem să atragem atenția, că lucrarea de mijlocire a Marelui Mare Preot a început în momentul când sângele jertfei a început să curgă.« În timp ce alții Îl batjocureau – da, când râsetele de batjocură și de dispreț au atins punctul culminant -, Hristos a reacționat cu totul altfel, decât ar fi făcut-o cei mai mulți oameni. Înloc să amenințe pe dușmanii Lui, să se răzbune sau să-i blastăme, El S-a rugat lui Dumnezeu pentru ei.

Așa cum am văzut în multe detalii legate de moartea lui Isus, prin această intervenție de preot pentru ucigașii Lui s-a împlinit o profeție din Vechiul Testament: » ... S-a dat pe Sine Însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fără de lege ... a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați« (Isaia 53, 12). Toată însemnătatea morții de pe cruce se poate sintetiza în acest act al rugăciunii de mijlocire: »Dumnezeu, într-adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El« (Ioan 3, 17). Desigur, ficare muritor ar fi avut în aceste momente dorința să blastăme și să insulte pe ucigașii lui. S-ar putea naște gândul, că Dumnezeu devenit om ar fi putut să exercite deodată sub o formă oarecare judecata divină împotriva acestor oameni răi. Dar Hristos venise să facă o lucrare de har. El a murit, ca să plătească iertarea păcatelor. Chiar și în punctul culminant al luptei Sale cu moartea, îndurarea Îi umplea inima.

Expresia »căci nu știu ce fac« nu arată nicidecum că ei nu erau conștienți de comportarea lor păcătoasă. Neștiința nu scuză niciodată păcatul. Acestor oameni le era cunoscut faptul că ei se comportau în chip păcătos. Cei mai mulți au fost pe deplin conștienți de faptul că făceau fapte rele. Pilat însuși a declarat pe Isus ca fiind nevinovat. Membrii sfatului au știut foarte bine că nu puteau să aducă o acuzare îndreptățită împotriva Lui. Cu toate că soldații și mulțimea poporului puteau să recunoască ușor că se făcea o mare nedreptate, luau parte cu bucurie sarcastică la cele ce aveau loc. Mulți dintre batjocoritorii curioși de la Golgota au trăit momentele când Isus învăța și făcea minuni. Probabil că în inimile lor nu credeau că El merită să moară în felul acesta. Ignoranța lor nu era de scuzat și nu îi declara nevinovați pentru comportarea lor.

Ei nu au înțeles însă dimensiunea uriașă a crimei lor. Erau orbi față de realitatea, că ei crucificau pe Fiul lui Dumnezeu. Erau insensibili din punct de vedere spiritual, deoarece au iubit mai mult întunericul decât lumina. De aceea nu au recunoscut, că Acela, pe care ei Îl omorau, era Lumina lumii. »Căci dacă ar fi cunoscut-o (adică, înțelepciunea lui Dumnezeu), n-ar fi răstignit pe Domnul slavei« (1 Corinteni 2, 8).

Unde se găsește împlinirea rugăciunii lui Isus? În numeroase ocazii. Prima împlinire a avut loc la pocăința criminalului care atârna pe cruce alături de Isus (Luca 23, 40-43). O alta a avut loc imediat după aceea, când un sutaș s-a convertit – unul din militarii care au crucificat pe Isus (versetul 47). Alte împliniri au avut loc în săptămânile și lunile care au urmat - în mod deosebit la Rusalii -, când o mulțime mare de oameni din Ierusalim au crezut în Hristos. Fără îndoială mulți dintre ei au fost printre aceia care cereau cu voce tare moartea lui Isus și Îl batjocureau, când stăteau în jurul crucii. Ni se spune, de exemplu în Faptele Apostolilor 6,7, că un număr mare de preoți de la Templu au declarat mai târziu pe Isus ca Domn al lor.

Este important să se înțeleagă că rugămintea lui Isus pentru iertarea ucigașilor Lui nu era legată de iertarea imediată și necondiționată a tuturor celor care au contribuit la crucificarea Lui. El a mijlocit mai degrabă pentru aceia care se vor căi și se vor îndrepta spre El, ca Domn și Mântuitor. El S-a rugat, ca Dumnezeu să nu le pună la socoteală moartea Fiului Său Preaiubit, dacă în cele din urmă vor recunoaște dimensiunea uriașă a faptelor lor și vor implora pe Tatăl ceresc pentru iertarea păcatelor lor. Iertarea divină nu va fi niciodată acordată oamenilor care stăruiesc în necredință și păcat. Acelora care au persistat în ura lor față de Isus, prin rugăciunea lui Isus nu le-a fost dată nicidecum iertarea automată a crimei lor. Dar aceia care s-au pocăit și au căutat iertarea, așa cum a fost sutașul, tâlharul de pe cruce, precum mai târziu preoții și unii din popor, vor avea parte de harul nespus de mare, deoarece Hristos S-a rugat pentru ei. Aceasta era valabil pentru toți cei care Îl vor primi.

Rugăciunea a fost un semn al harului oferit tuturor celor implicați. El S-a rugat cu voce tare pentru ei (compară cu Ioan 11, 42). Păcatul lor era așa de groaznic, că cei mai mulți ar fi fost de părere că au înfăptuit un păcat care nu se poate ierta, dacă nu ar fi fost martori care au auzit efectiv cum El S-a rugat pentru ucigașii Lui.

Iertarea, pentru care S-a rugat Hristos, este oferită tuturor gratis (Apocalipsa 22, 17). Da, Dumnezeu *dorește* să poată ierta pe păcătoșii care se pocăiesc. (Tatăl fiului risipitor întruchipează dorința lui Dumnezeu de a ierta pe oameni.) El roagă fierbinte pe fiecare păcătos să se împace cu El (2 Corinteni 5, 20; Ezechiel 18, 3-32; Faptele Apostolilor 17, 30). Aceia care acceptă această rugămintă, au parte de iertarea deosebit de mare făgăduită de El, fără contraserviciu din partea lor. Și această ofertă este valabilă și pentru aceia care au participat direct la omorârea lui Isus.

O făgăduință de mântuire

Prin cuvintele rostite de Hristos a doua oară pe cruce se împlinește pentru prima dată în chip minunat rugăciunea Sa pentru iertarea ucigașilor Lui. Ele arată ce dărnicie stă la baza acestei oferte, chiar și atunci când este făcută unuia, de la care nu te aștepți la ceva.

Pe când lupta de moarte pe cruce se prelungea, unul din cei doi criminali, care mai înainte a batjocorit pe Hristos, a avut parte de schimbarea inimii. Nu ni se relatează care a fost impulsul care a dus la această schimbare. Probabil criminalul a auzit rugăciunea lui Isus pentru iertare și a fost mișcat de aceasta, recunoscând că ea este valabilă și pentru el. Oricare ar fi fost cauza care a dus la această schimbare, ea prezintă o minune măreață.

Fără îndoială omul a fost una dintre ființele cele mai stricate de pe scena evenimentelor. El și complicii lui au fost criminali de profesie – bărbați, care aveau ca program al vieții lor, ca în postura de hoți și criminali să producă haos. Faptul că cei doi erau răi în totul și aveau un caracter complet stricat se recunoaște din faptul că ei, deși erau condamnați la moarte, au folosit

ultimele lor puteri ca să batjocorească pe Hristos, așa cum făceau ceilalți oameni. Este evident că știau, că El este nevinovat, căci tâlharul care s-a căit l-a corectat pe complicele lui, zicându-i: »... Omul acesta n-a făcut nici un rău« (Luca 23, 41). Înainte însă ca acest tâlhar să se căiască, batjocura și disprețul, pe care le aducea lui Isus, nu cunoșteau limite.

Va veni însă momentul când batjocura tâlharului va fi adusă la tăcere și din tăcere va lua naștere o atitudine de pocăință, așa că inima lui se va schimba cu totul. El a privit cu atenție la Isus – la Acela care a purtat cu multă răbdare toate acele maltratări, fără să insulte sau să defăimeze vreodată pe cei care Îl chinuiau. În acest timp tâlharul a recunoscut treptat că Omul de pe crucea din mijloc era cu adevărat ceea ce zicea că este. Din schimbarea imediată a atitudinii lui se recunoaște că el s-a pocăit cu adevărat, căci cuvintele lui de batjocură sau schimbat în cuvinte de recunoaștere a lui Hristos.

Mai întâi a înfruntat pe complicele lui: »Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre: dar Omul acesta n-a făcut niciun rău« (versetele 40-41). Prin aceste cuvinte cu judecată a făcut cunoscut propria vină și a recunoscut că a fost pedepsit pe drept. În afară de aceasta a confirmat nevinovăția lui Hristos.

După aceea s-a îndreptat spre Isus și L-a recunoscut ca Domn: »Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta!« (versetul 42).

După ce a recunoscut că Isus este Domn și Împărat, a urmat imediat răspunsul lui Isus – al doilea din ultimele lui șapte cuvinte: »Isus a răspuns: „Adevărat îți spun, că astăzi vei fi cu Mine în rai”« (versetul 43).

Niciunui păcătos nu i-a fost dată vreodată o asigurare mai clară a mântuirii. Aici a fost luat cineva, direct și necondiționat, ca sfânt în Împărăția Mântuitorului, la care te așteptai cel mai puțin. Acest exemplu cuprinde una din cele mai mari ilustrări biblice ale adevărului cu privire la îndreptățirea prin credință. Acest om nu a făcut nimic, prin care putea să-și câștige mântuirea. Da, nu a fost absolut deloc în stare să facă ceva merituos. Ca unul aflat în lupta morții și care se zbătea să primească aer, nu avea nici o speranță să poată *dovedi* ceva lui Hristos. Dar prin faptul că a recunoscut că era într-o situație lipsită de orice speranță, tâlharul a vrut să aibă din partea lui Hristos un semn modest al milei: »Adu-Ți aminte de mine!«

Tâlharul, ajuns la capătul puterilor, a avut o ultimă rugămintă. El implora o dovadă modestă de bunăvoință, pe care nu o merita – așa cum își dădea seama. În aceasta răsună strigătul de jale al vameșului. Acesta »nu îndrăznește nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!”« (Luca 18, 13). Dacă voia, ca și tâlharul, să primească viața veșnică și să fie primit în Împărăție, el era dependent de meritele altuia. Și totuși, Isus a oferit în ambele cazuri asigurarea imediată și completă a iertării depline și a vieții veșnice. Acestea sunt exemple clasice, care arată că îndreptățirea se obține numai pe baza credinței.

Când Isus a răspuns tâlharului muribund, i-a dat făgăduința neîngrădită a iertării depline, care acoperea orice faptă rea a vieții lui. El nu trebuia să facă nici o ispășire pentru păcatele lui, nici un fel de mătănie, nici un fel de ritualuri. Nu era destinat nici purgatorului. Dacă ar exista un astfel de loc și dacă învățătura despre purgatoriu, care se răspândește împreună cu credința într-un astfel de loc, ar fi adevărată, atunci acest om ar fi trebuit să petreacă un timp îndelungat acolo. Dar în loc de aceasta, el a obținut imediat iertarea deplină și fără plată: »Astăzi vei fi cu Mine în Paradis.«

Hristos nu i-a spus mai mult. Dar aceasta era tot ce era necesar să audă tâlharul. Cu toate că el mai suferea încă dureri corporale de nedescris, starea plină de nevoi a sufletului său a fost înlăturată. Pentru prima dată în viața lui a fost eliberat de povara păcatelor sale. Salvatorul de lângă el a purtat în locul lui aceste păcate. Și tâlharul purta acum haina deplinei îndreptățiri a lui Hristos. În curând vor fi împreună în Paradis. Tâlharul se putea baza pe cuvintele lui Hristos.

O măsură de îngrijire a mamei Sale

Sub crucea lui Hristos stăteau nu numai dușmanii Lui. Când în acea dimineață s-a răspândit în Ierusalim știrea că Hristos a fost prins și a fost condamnat la moarte de către marele sfat, au venit unii din aceia care Îl iubeau mult, ca să fie aproape de El. Evanghelistul Ioan descrie cele întâmplate în felul următor (capitolul 19 versetul 25): »Lângă crucea lui Isus stătea mama Lui și sora mamei Lui, Maria, nevasta lui Clopa, și Maria Magdalena.« Unii comentatori sunt de părere că Ioan amintește numai trei femei și că »sora mamei Lui« este identică cu »Maria, nevasta lui Clopa«. Aceasta ar însemna însă că cele două surori ar avea ambele numele Maria – o situație care este foarte puțin probabilă. Se pare că evanghelistul Ioan vrea să spună, că acolo erau trei femei cu numele Maria (mama lui Isus, soția lui Clopa și Maria Magdalena), precum și o a patra femeie (sora Mariei). Cu toate că numele ei nu este redat, s-ar putea să fi fost Salome, mama lui Iacov și a lui Ioan. Ioan lasă să se recunoască în versetul 26, că și el era de față, folosindu-se de denumirea, pe care o întâlnim în evanghelia sa - »ucenicul, pe care-l iubea Isus« (compară cu Ioan 21, 20-24).

Faptul că ei trebuiau să vadă moartea lui Isus, a fost desigur un chin mare pentru cei apropiați ai Lui. Dar pentru nimeni durerea nu a fost mai mare decât pentru Maria, mama Lui după trup. Cu mulți ani înainte, bătrânul preot Simeon i-a zis după nașterea Lui: »Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel, și să fie un semn, care va stârni împotrivire. *Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie*, ca să se descopere gândurile multor inimi« (Luca 2, 34-35). Sabia despre care a vorbit Simeon străpungea acum inima ei, când vedea cum Întâiul ei născut murea.

Ea L-a crescut de mic. Ea știa mai bine decât toți ceilalți, că El a fost desăvârșit în toate privințele. Și cu toate acestea trebuia să vadă cum o mulțime de oameni aduceau mari batjocuri Fiului ei, tratându-L cu barbarie și batjocorindu-L. Ea nu putea face nimic în timp ce El atârna pe cruce lipsit de orice ajutor, sângerând și epuizat, decât numai să fie martora chinurilor Lui de moarte. Întristarea și durerea care o oferea această priveliște mamei Sale era deosebit de mare. Și totuși: înloc să țipe și să cadă în isterie, să se întoarcă și să fugă cuprinsă de frică, sau să leșine privind această scenă îngrozitoare, ea a rămas acolo. Prin aceasta ea este pur și simplu modelul statorniciei.

Isus a văzut cum stătea ea acolo îndurerată. Al treilea cuvânt al Său de pe cruce redă dragostea intimă a Fiului față de mama Sa. »Când a văzut Isus pe mama Sa, și lângă ea pe ucenicul, pe care-l iubea Isus, a zis mamei Sale: „Femeie, iată fiul tău!” Apoi, a zis ucenicului: „Iată mama ta!” Și, din ceasul acela ucenicul a luat-o la el acasă« (Ioan 19, 26-27). Când Isus a zis »Iată, fiul tău!«, nu S-a referit la Sine Însuși. Probabil că a arătat cu privirea spre Ioan. Prin aceasta, într-un fel plin de îndurare a purtat de grijă de restul anilor de viață ai Mariei: i-a încredințat lui Ioan responsabilitatea să aibă grijă de Maria, la bătrânețea ei.

A fost un gest minunat – o comportare care spune mult despre faptul că dragostea lui Isus a fost totdeauna de natură personală. Cu toate că El a murit în chinuri îngrozitoare, Isus, ca Împărat al dragostei, s-a îndreptat altruist spre alții, spre oamenii adunați în jurul crucii Lui, ca să îngrijească de nevoile lor pământești. Cu toate că El era preocupat cu cea mai însemnată problemă din istoria mântuirii, S-a gândit să aibă grijă de nevoile unei femei, și anume mama Sa.

El i se adresează cu cuvântul »femeie«. Niciunde în evangheliile nu citim despre adresarea cu cuvântul »mamă«, ci numai »femeie«. Această exprimare nu arată lipsa de cinstire. Ea scoate mai degrabă în evidență faptul că Hristos era pentru ea mult mai mult decât Fiul ei. El era *Mântuitorul* ei (compară cu Luca 1, 47). Maria nu era o salvatoare fără păcat. Ea era dependentă de harul divin, ca oricare cel mai neînsemnat păcătos. După ce Hristos a ajuns la vârsta de bărbat matur, relația ei cu El era ca și relația pe care o au toți credincioșii ascultători față de Domnul lor. Ea era o ucenică, El era Domnul.

Hristos Însuși a înfruntat pe aceia care voiau să onoreze pe Maria cu o poziție deosebită: »Pe când spunea Isus aceste vorbe, o femeie din norod și-a ridicat glasul și a zis: „Ferice de pântecul

care Te-a purtat, și de țâțele pe care le-ai supt!” Și El a răspuns: „Ferice mai degrabă de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, și-L păzesc!” (Luca 11, 27-28). Maria era fericită, pentru că ea a ascultat de Cuvântul lui Dumnezeu – așa cum face oricare alt credincios. Poziția ei de mamă a lui Hristos, după trup, nu-i oferea nicio poziție privilegiată ca „mijlocitoare” sau „împărăteasă a cerului”. În privința aceasta ea nu a fost în niciun fel divinizată, așa cum au făcut superstiția Evului Mediu în legătură cu răspânditul chip al Mariei.

Vrem să scoatem foarte clar în evidență: oricine acordă Mariei o poziție de onoare, un titlu sau îi atribuie însușiri care în lucrarea de mântuire o așează pe aceeași treaptă cu Fiul ei, sau o înalță pe treapta unei venerări deosebite, acela practică o formă de idolatrie.

Și cu toate acestea Hristos a cinstit pe Maria *ca mamă*. El a împlinit porunca a cincea în chip așa de desăvârșit, cum a împlinit și celelalte porunci. Și în obligația de a cinsti părinții se include și datoria de a avea grijă ca la bătrânețe să fie îngrijiți. Hristos nu S-a sustras de la această datorie.

Probabil este importantă observația, că Isus nu a încredințat pe Maria fraților Lui vitregi. În momentul acela Maria era văduvă. Despre Iosif nu se spune nimic după relatările despre nașterea și copilăria lui Isus. Se pare că el murise deja în momentul când Isus Și-a început lucrarea publică. Scriptura lasă să se recunoască că după nașterea lui Isus Maria și Iosif au avut o căsnicie împreună, care a fost normală în toate privințele (Matei 1, 25). Cu toate afirmațiile bisericii romano-catolice, pe baza relatărilor Scripturii nu avem niciun motiv să presupunem că Maria a rămas pentru totdeauna fecioară. Dimpotrivă: evanghelile arată foarte clar, că Isus a avut frați (Marcu 3, 31-35; Ioan 2, 12; Luca 8, 19-21). Evanghelistul Matei numește chiar numele lor: »Iacov, Iosif, Simon și Iuda« (Matei 13, 55). De fapt ar trebui numiți frați vitregi, deoarece ei erau urmașii după trup din Maria și Iosif.

De ce Isus nu a hotărât ca Maria să fie îngrijită de unul din frații vitregi? Deoarece în momentul acela era încă valabil ce spune evanghelistul Ioan: »Căci nici frații Lui nu credeau în El?« (Ioan 7, 5). După ce Isus a înviat dintre cei morți, ei au venit la credință. De aceea se relatează în Faptele Apostolilor 1, 14, că ei aparțineau aceluia care s-au strâns în odaia de sus, ca să se roage – acolo unde la Rusalii au trăit revărsarea Duhului Sfânt: »Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile, și cu Maria, mama lui Isus, și frații Lui«. Dar în momentul când Isus a murit, se pare că ei nu erau credincioși. De aceea, când a murit pe cruce, a încredințat în momentul acela pe mama Sa ucenicului preaiubit, ca s-o îngrijească.

O rugămintă adresată Tatălui

Al patrulea cuvânt al lui Isus pe cruce este acela care ascunde în sine cea mai mare taină și are cea mai mare diversitate de semnificații. Evanghelistul Matei scrie: »De la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea s-a făcut întuneric peste toată țara. Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: „Eli, Eli, Lama Sabactani?” adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”« (Matei 27, 45-46).

La prima vedere aceasta dă impresia că Hristos ar rosti cuvintele din Psalmul 22 (»Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit? Pentru ce Te depărtezi fără să-Mi ajuți și fără să ascuți plângerile Mele?«) Dar având în vedere faptul că Psalmul 22 conține o profeție detaliată cu privire la răstignire, probabil că este mai bine să privim psalmul ca o anticipație profetică a strigătului inimii lui Isus în momentul când purta păcatele lumii pe cruce. Aceasta era mult mai mult decât o simplă rostire a cuvintelor acestui psalm.

Unii comentatori au încercat în tot felul să explice de ce Isus a spus așa ceva. Pentru ei este de neimaginat, că Isus S-a simțit părăsit pe cruce. Mult mai de neimaginat li se pare gândul că Dumnezeu a părăsit în vre-o oarecare privință pe Fiul Lui preaiubit. Și de aceea ei afirmă categoric, că Isus a rostit numai un text biblic, în loc să exprime ce a fost realmente în inima Lui.

Dar această atitudine lasă să se recunoască neînțelegerea pe care aceștia o au cu privire la cele ce s-au petrecut pe cruce. Când Hristos atârna acolo, El purta păcatele lumii. El a murit ca Locțiitor pentru alții. Vina păcatelor lor a fost socotită Lui. El îi avea pe ei în vedere, atunci când a luat asupra Lui pedeapsa pentru păcatele lor. Și esențialul acestei pedepse consta în aceea, că Dumnezeu Și-a revărsat mânia asupra păcătoșilor. Într-un mod tainic, Dumnezeu a revărsat toată mânia Sa, în acele ore îngrozitoare de pe cruce, față de păcat, cel lovit de această mânie fiind Fiul preaiubit al lui Dumnezeu!

Acesta este înțelesul adevărat al crucii. Aceia care încearcă să răstâlmăcească câtuși de puțin lucrarea de ispășire făcută de Hristos, în cele din urmă sfârșesc la cutezanța de a nega total adevărul cu privire la ispășirea înfăptuită de Hristos. Hristos nu ne-a dat numai un exemplu demn de urmat. El nu a fost numai un martir, care a fost crucificat din cauza păcatelor oamenilor care L-au crucificat. El nu a prezentat numai public oamenilor, cât de îngrozitor este păcatul. El nu a dat lui satana așa-numitul „preț de răscumpărare”. Nici celelalte explicații date de adepții teologiei liberale, adepții sectelor și părinții falși ai bisericii pe parcursul anilor nu sunt adevărate.

Înțelesul celor întâmplate pe cruce este următorul: Dumnezeu a pedepsit pe Fiul Său, ca și cum El ar fi făcut toate relele care se găsesc în viața fiecărui păcătos care a venit cândva la credință. Și Dumnezeu a făcut aceasta în așa fel, că El putea să ierte pe cei mântuiți și să-i privească în așa fel, ca și cum ei ar fi avut o viață desăvârșită, ca și Hristos.

Scriptura învață aceasta foarte clar: »Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El« (2 Corinteni 5, 21). »Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți« (Isaia 53, 4-5). »... măcar că nu săvârșise nicio nelegiuire și nu se găsisse niciun vicleșug în gura Lui. Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință. Dar după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași« (versetele 9b-10). »... Unsul va fi stârpit, și nu va avea nimic« (Daniel 9, 26). »Căci - lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului« (Romani 8, 3). »Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn”« (Galateni 3, 13). »Hristos a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup ...« (1 Petru 3, 18). »El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre« (1 Ioan 2, 2).

Cuvintele *jertfă de ispășire* arată despre o jertfă care a fost adusă ca să satisfacă pe Dumnezeu. Prin jertfa lui Hristos s-au împlinit cerințele lui Dumnezeu cu privire la aceia pe care El i-a răscumpărat. »Domnul a găsit cu cale (sau: *I-a plăcut*) să-L zdrobească prin suferință« (Isaia 53, 10). După ce Dumnezeu, Tatăl, a văzut munca sufletului Fiului Său, s-au împlinit cerințele Sale (versetul 11). Hristos a făcut ispășire prin vărsarea sângelui Său (Romani 3, 25; Evrei 2, 17).

Când Hristos a murit pe cruce, El a liniștit mânia lui Dumnezeu față de păcat. Cerințele legitime ale lui Dumnezeu și simțul dreptății au fost împlinite pe deplin. Când Hristos Și-a vărsat sângele, a adus lui Dumnezeu o jertfă pentru păcat. Moartea Sa nu a satisfăcut *numai* dreptatea generală. Ea nu a fost nici prețul de răscumpărare, care a fost plătit satanei. Nici satana, și nimeni altcineva nu avea dreptul să ceară de la Dumnezeu un preț de răscumpărare pentru păcătoși. Când Hristos a plătit prețul de răscumpărare din păcat a celor aleși (1 Timotei 2, 6), prețul răscumpărării a fost plătit lui Dumnezeu. Hristos a murit în locul nostru și pentru noi, peste El vărsându-se aceeași mânie divină în toată sfințenia ei, pe care am meritat-o *noi*, din cauza păcatelor noastre. A fost o pedeapsă așa de grea, că dacă un muritor ar fi petrecut toată veșnicia în chinurile iadului, nu ar fi simțit nici măcar parțial mânia divină care a fost revărsată asupra lui Hristos pe cruce.

În aceasta a constat adevărata mărime a suferințelor lui Hristos la cruce. Chinurile trupești cauzate de răstignire – oricât de îngrozitoare au fost ele – nu se pot compara nici măcar parțial cu mânia lui Dumnezeu. Deoarece El a văzut-o venind asupra Lui, în grădina Ghetsimani a transpirat sânge. Acesta a fost motivul pentru care El a privit crucea cu groază mare. Noi nu putem nici măcar parțial să ne dăm seama ce a însemnat să plătească prețul pentru păcatele noastre. Pentru înțelegerea celor petrecute este suficient să recunoaștem că El a trăit în locul nostru frica noastră cea mai mare față de grozăvia iadului – și mult mai mult chiar -, atunci când a primit pedeapsa cuvenită pentru fărădelegile altora.

Și s-ar părea că Tatăl L-a părăsit în acele ore sfinte, îngrozitoare. Cu toate că dragostea Tatălui pentru El, *ca Fiu*, nu a încetat niciodată, Dumnezeu a trebuit să se întoarcă de la El și să-L părăsească, deoarece El a fost *Locțiitorul nostru*.

Vedem aici pe Hristos care suferă epuizat, pierzând sânge, cu insuficiență respiratorie și cu toate chinurile corporale ale crucii. Și cu toate acestea El a strigat »cu voce tare«. Aceasta dovedește că El nu a rostit numai cuvintele Psalmului 22. Aceasta era mai degrabă strigătul sufletului Lui – exact tema pe care o prorocise psalmul. Vom vedea în capitolul următor că întreaga creație consimțea cu suspine.

O rugămintă pentru alinare

»După aceea, Isus, care știa că acum totul s-a sfârșit, ca să împlinească Scriptura, a zis: „Mi-e sete!”« (Ioan 19, 28). Această propoziție constituie al cincilea cuvânt al lui Hristos pe cruce. Când s-a apropiat sfârșitul, Hristos a rostit o ultimă rugămintă pentru înviorarea corporală. Mai înainte a refuzat oțetul care i-a fost oferit (compară cu Matei 27, 34), amestecat cu un calmant. Acum, când s-a rugat pentru înviorare, deoarece suferea o sete îngrozitoare și țesăturile I se uscau, I s-a oferit numai un burete îmbibat cu oțet. Evanghelistul Ioan scrie: »Acolo era un vas plin cu oțet. Ostașii au pus într-o ramură de isop un burete plin cu oțet, și I l-au dus la gură« (versetul 29).

În setea Lui vedem natura lui Hristos ca Om adevărat. Cu toate că era Dumnezeu devenit Om, în trupul Său pământesc a simțit toate nevoile umane normale, cărora le este supus un om în corpul său. Și în privința aceasta nu era un exemplu mai elocvent decât setea chinuitoare, de care suferea El în aceste momente, după ce a atârnat multe ore pe cruce. Suferințele Lui corporale au depășit pe cele suferite vreodată de un om. Din nou s-a împlinit un cuvânt al Scripturii: Lui I s-a oferit oțet, ca să poată să-Și stâmpere setea chinuitoare. »Ei Îmi pun fiere în mâncare, și, când Mi-e sete, Îmi dau să beau oțet« (Psalmul 69, 21).

O proclamație a victoriei

Evanghelistul Ioan relatează în continuare despre crucificare: »Când a luat Isus oțetul, a zis: „S-a isprăvit!”« (Ioan 19, 30). În textul grecesc se folosește pentru acest al șaselea cuvânt al lui Isus pe cruce o singură expresie: *Tetelestai!* Evanghelistul Luca arată că acest strigăt a fost rostit »cu glas tare« (Luca 23, 46).

Acesta a fost un strigăt de triumf, care include multe înțelesuri. Prin aceasta nu se înțelege numai că s-a terminat cu viața Lui pământească. El a vrut mai mult să spună că s-a încheiat lucrarea pe care Tatăl I-a dat-o s-o facă. Cu toate că El – în timp ce atârna acolo – arăta în toate privințele ca o victimă demnă de compătimit, epuizată, El a obținut cel mai mare triumf din istoria universului. Deoarece lucrarea de ispășire împlinită de Hristos s-a încheiat și mântuirea păcătoșilor era împlinită, victoria Lui era definitivă.

Hristos a împlinit pentru păcătoși tot ce cerea Legea lui Dumnezeu. Ispășirea deplină a fost împlinită. A fost împlinit tot ce legea ceremonială prezenta ca o umbră. Dreptatea lui Dumnezeu

a fost satisfăcută. Prețul de răscumpărare al păcătoșilor a fost plătit în totalitate. Plata păcatului a fost plătită pentru veșnicie. Acum urma numai ca Hristos să moară, ca să poată să învieze.

Din acest motiv nu se mai poate adăuga nimic lucrării de mântuire înfăptuite de Hristos. Nu se mai poate adăuga nicio ceremonie religioasă – nici botez, nici mătăniei, și nici vreo altă lucrare omenească - , ca să facă eficientă lucrarea Sa. Nicio lucrare omenească suplimentară nu a putut să desăvârșească sau să întregească vreodată ispășirea înfăptuită de Hristos pe cruce. Păcătosul nu mai trebuie să facă nimic, dacă vrea să aibă iertarea sau să ocupe o poziție dreaptă înaintea lui Dumnezeu. Tot ce a făcut Hristos este suficient pentru mântuirea noastră. *Tetelestai!* Lucrarea de ispășire făcută de El s-a încheiat, și anume pe deplin. »Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni« (Efeseni 2, 8-9).

O rugăciune de încheiere

Imediat după strigătul »S-a isprăvit!« a urmat ultimul cuvânt al lui Hristos pe cruce. Acesta a fost o rugăciune care exprimă atitudinea inimii Lui, pe care a avut-o de la început, de supunere nelimitată. Evanghelistul Luca redă acele ultime cuvinte în felul următor: »Isus a strigat cu glas tare: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” Și când a zis aceste vorbe, Și-a dat duhul« (Luca 23, 46).

Hristos nu a murit așa cum mor oamenii. Un aspect al morții Sale constă în aceea, că El a fost omorât prin mâna celor fără de lege (Faptele Apostolilor 2, 23). Un alt aspect constă în aceea, că Dumnezeu L-a lăsat să meargă la cruce și acolo L-a lovit. Dumnezeu L-a lăsat să sufere, plângându-I să facă aceasta (Isaia 53, 10). Dar cu toate acestea mai există un alt aspect: nimeni nu a luat viața lui Hristos. Dimpotrivă, El a dat-o de bună voie pentru aceia pe care îi iubea (Ioan 10, 17-18).

Când la urmă Și-a dat duhul, nu a făcut-o în lupta îngrozitoare a morții în fața ucigașilor Lui. El nu a luptat deznădăjduit cu moartea. Când în cele din urmă a murit, aceasta a fost un act al voinței Lui suverane, ca toate celelalte momente din evenimentul dramatic al răstignirii. Prin aceasta s-a dovedit, că până în ultimele clipe El a avut suveran sub control tot ce s-a petrecut. Evanghelistul Ioan scrie: »Apoi Și-a plecat capul, și Și-a dat duhul« (Ioan 19, 30). Liniștit, în supunere deplină, Și-a dat viața în chip natural.

Totul s-a petrecut, așa cum a spus El mai dinainte. Nu numai Isus, ci și ucigașii Lui și mulțimea batjocoritoare – da, chiar și Pilat, Irod și membrii sfatului – au contribuit la aceasta. Prin aceasta s-a împlinit în chip desăvârșit hotărârea lui Dumnezeu, cunoștința Lui mai dinainte s-a arătat până în cel mai mic detaliu.

În felul acesta Hristos a lăsat până la sfârșit să se recunoască cu toată liniștea și maestratea suveranitatea Sa deplină. Moartea Lui părea pentru cei care Îl iubeau – și chiar pentru mulți, care nu simțeau aproape nimic pentru El – să fie un fel de tragedie. Dar ea era momentul cel mai mare al victoriei din istoria mântuirii. Această realitate a dovedit-o Hristos în chipul cel mai minunat, când la numai câteva zile după aceea a ieșit victorios din mormânt.